

Ще одна болюча втрата після повномасштабного вторгнення Росії в Україну...

Під час відбиття ворожої контратаки героїчно загинув наш випускник Матвій Волобуєв.

Матвій, відомий за позивним «Буєв», був одним із найкращих здобувачів нашого коледжу. Він завжди вирізнявся старанністю, дисципліною та високими моральними якостями, залишивши про себе найкращі спогади у викладачів та одногрупників. Виконуючи обов'язки заступника командира відділення, Матвій неодноразово проявляв особисту відвагу, беручи участь у штурмових операціях. 22 грудня, під час прориву ворожої групи, він вступив у запеклий бій, зупинив ворога, але сам загинув від ворожої кулі.

Уся спільнота нашого коледжу, зокрема педагогічний колектив, глибоко сумує через цю непоправну трагедію.

Світла пам'ять про Матвія назавжди залишиться у наших серцях. Його подвиг і самовідданість надихають нас продовжувати справу, за яку він віддав своє життя. Світла пам'ять Герою!

«БУЄВ»
МАТВІЙ ВОЛОБУЄВ
30.10.2003 † 22.12.2024

ВІДБУДУЄМО КРАЇНУ РАЗОМ

газета Київського професійного коледжу «Синергія»

№42

грудень

2024

видається з вересня 2019 р.

СУЧАСНЕ БУТТЯ В ПОЕЗІЇ

Вірш "Виклик" Михайло Старицький написав у своєму рідному селі Кліщинці, коли з хвилюванням чекав на зустріч із коханою дівчиною. Це був час, коли молодий поет відчував перші сильні пориви серця, які спонукали його до творчості.

Михайло та його троюрідний брат, відомий композитор Микола Лисенко, часто проводили час серед простих людей і залюбки відвідували сільські вечорниці. Саме там 21-річний Старицький вперше зустрів Степаниду, дівчину дивовижної краси. Її образ настільки вразив його, що він не міг забути її навіть після кількох днів.

Коли Степанида не з'явилася на наступних вечорницях, Михайло не витримав і вирішив діяти. Збираючи всю свою сміливість, він пішов до її дому та звернувся до батька дівчини, попросивши дозволу на зустріч.

Під час цієї хвилюючої зустрічі біля річки Сули, під розлогими вербами, молодий поет, захоплений красою і ніжністю Степаниди, занотував у своїй уяві поетичні рядки, які згодом перетворилися на знаменитий вірш. Цей твір став не лише романтичним спогадом, а й пам'яткою про щирі почуття молодого Старицького.

“Ніч яка, Господи”

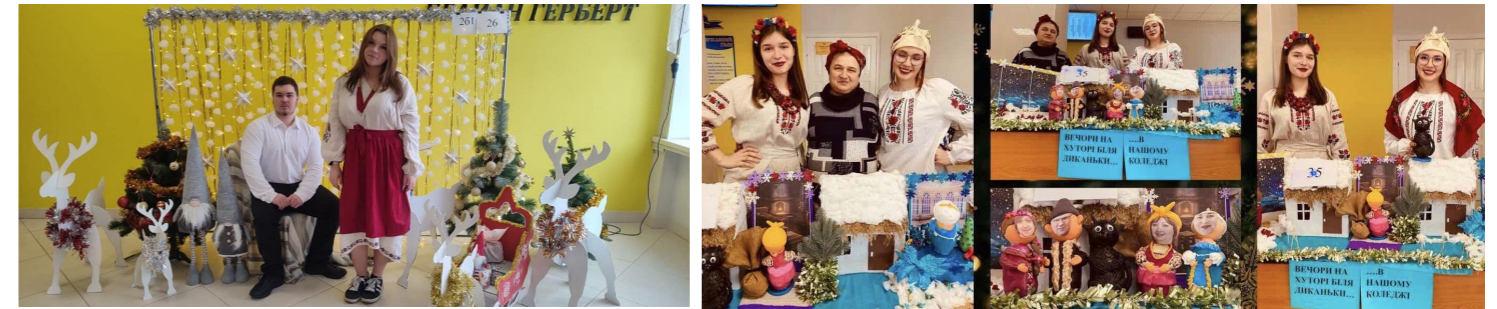
Ніч яка, Господи!
Місячна, зоряна:
Ясно, хоч голки збирай...
Вийди, кохана, працю зморена,
Хоч на хвилиночку в гай!
Сядем укупі ми
Тут під калиною –
І над панами я пан...
Глянь, моя рибонько,
– срібною хвилею
Стелеться полем туман;
Гай чарівний,
Ніби променем всипаний,
Чи загадався, чи спить?
Он на стрункій та високій осичині
Листя пестливо тремтить;
Небо незміряне всипано зорями –
Що то за Божа краса!
Перлами-зорями
Теж під тополями
Грає перлиста роса.
Ти не лякайся-но

Що свої ніженьки
Вмочиш в холодну росу:
Я тебе, вірна, аж до хатиноньки
Сам на руках однесу.
Ти не лякайся,
А що змерзнеш, лебедонько:
Тепло – ні вітру, ні хмар...
Я пригорну тебе
До свого серденька,
Й займеться зразу, мов жар;
Ти не лякайся,
Аби тут та підслухали
Тиху розмову твою:
Нічка поклала всіх,
Соном окутала –
Ані шелесне в гаю!
Сплять вороги твої,
Знуджені працюю,
Нас не сполоха їх сміх...
Чи ж нам, окривдженим
Долею клятою,
Й хвиля кохання – за гріх?

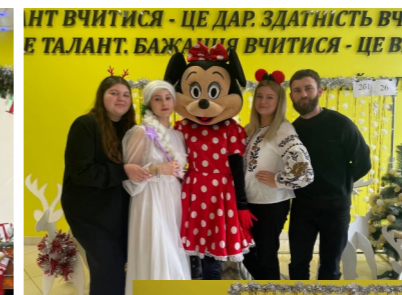

Картина "Побачення" (або "Українська ніч") видатного українського живописця – Миколи Пимоненка.

Новорічна виставка «Казка оживає!»

У стінах нашого коледжу відбулася яскрава новорічна виставка під назвою «Казка оживає», яка перетворила звичайний день на справжню феєрію гумору, творчості та магії. Молодь проявила неабияку артистичність, творчість і фантазію, створивши казкові локації для фотозон, які могли б позмагатися з декораціями Голлівуду:) Всі учасники вбралися в маскарадні костюми — від фей і принців до міфічних істот.. Найбільше запам'яталася робота 35 групи під керівництвом Кваши Наталії, як адаптація Гоголівської "Вечори на хуторі біля Диканьки..." Родзинкою композиції стало те, що знайомі нам постаті рідного коледжу стали героями цієї історії..! Ще трохи — і казка повністю інтегрувалася б у реалії коледжу! Атмосфера свята була по-справжньому піднесеною, а яскраві враження залишилися у серцях усіх, хто став частиною цього магічного дійства. Казка справді ожила!

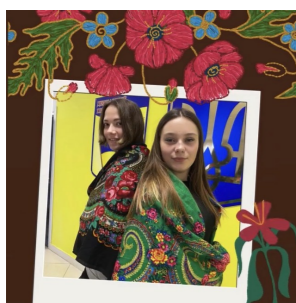
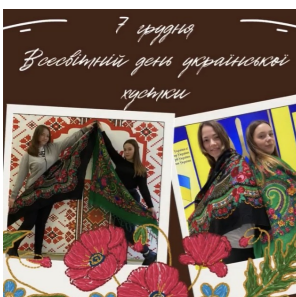
ХРОНІКА ДНЯ

26 грудня КПК "СИНЕРГІЯ" з радістю та теплом прийняв учнів Мистецького ліцею "Київська дитяча Академія мистецтв ім. М.І. Чембержі". Діти цього закладу продемонстрували свої яскраві таланти в образотворчому та музичному мистецтві, а також активно взяли участь у майстер-класах, які організували наші досвідчені викладачі та майстри. Поки вони створювали новорічні іграшки, художні керівники та викладачі ліцею з цікавістю ознайомились із матеріальною базою нашого закладу. Цей день додав всім присутнім різдвяного настрою та став чудовим прикладом творчої співпраці та обміну ідеями між закладами!

ХРОНІКА ПОДІЙ

День української хустки відзначається щороку 7 грудня і є символічним святом, яке підкреслює роль цього традиційного аксесуара в українській культурі. Хустка для українців завжди була більше, ніж просто елемент одягу. Вона символізує жіночу мудрість, красу, любов і захист, а також передає родинні та національні цінності. Ідея святкування виникла у 2019 році, коли було започатковано флешмоб [#УкраїнськаХустка](#). Він швидко здобув популярність серед жінок різного віку та регіонів України. Метою свята стало збереження традицій і популяризація національної культури через такий символічний елемент, як хустка. Це свято нагадує про красу і багатство української культури, підкреслюючи значення традицій у сучасному світі.

Дівчата нашого коледжу з радістю долучилися до флешмобу, присвяченого Дню української хустки. Яскраві образи, наповнені традиційною красою та автентичністю, стали справжнім втіленням національної гордості. Ось декілька чудових світлин, які передають дух свята та нашу спільну любов до української культури!

ХРОНІКА ПОДІЙ

До Дня Збройних сил України — свята мужності, патріотизму й незламності, у нашому коледжі відбулися захопливі спортивні змагання. Викладачки фізичної культури Олена Свириденко та Марія Крижанівська організували захід під гаслом "Єднаймося задля перемоги", підкресливши важливість командної роботи та підтримки одне одного. Здобувачі освіти першого курсу активно долучилися до змагань, демонструючи свою спритність, швидкість, винахідливість і творчість. Атмосфера спортивного суперництва наповнила день позитивом та енергією, нагадуючи всім, що сила в єдності та згуртованості. Це ще один крок до формування сильних і рішучих громадян нашої країни."

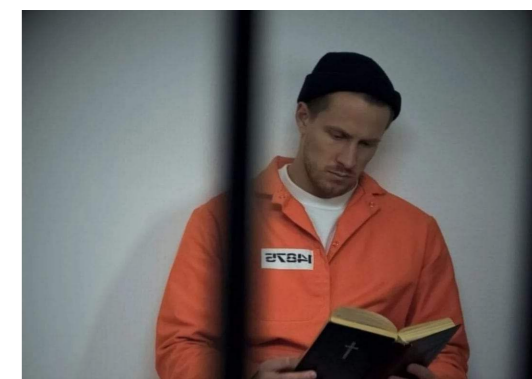
ХРОНІКА ДНЯ

Сто два роки тому, у 1922 році, в США вперше прозвучав український "Щедрик". Подія, яка стала історичною для української культури, відбулася в Нью-Йорку, на сцені легендарного Карнегі-холу. Виконання знаменитої мелодії здійснила Українська республіканська капела під керівництвом маестро Олександра Кошиці. Цей виступ був частиною грандіозного світового турне капели, організованого за підтримки уряду УНР. Основна мета гастролей полягала в популяризації української культури за кордоном, а також у пошуку дипломатичної підтримки для молоді української держави. Турне охопило десятки країн Європи, Північної та Південної Америки. Іноземна преса захоплено описувала гастролі Капели Кошиця. Їхні виступи називали культурною сенсацією, а "Щедрик", покладений на музику Миколою Леонтовичем, став символом української музики. Унікальне звучання народного хору та магічна мелодія заворожили слухачів і принесли "Щедрику" світову славу. Згодом цей твір у англійській адаптації Пітера Вільговського отримав назву *Carol of the Bells* і став одним із найвідоміших різдвяних гімнів у світі. На світліні 1920-х років відображено одну з тріумфальних митей гастролей капели Кошиця. Це рідкісний документ історичного успіху української пісні, яка перетнула кордони й підкорила серця слухачів по всьому світу.

ХРОНІКА ДНЯ

У 2012 році в чотирьох федеральних в'язницях Бразилії ув'язненим запропонували нестандартний спосіб скоротити термін ув'язнення — читання книг. За кожен прочитаний книгу термін зменшувався на чотири дні. Хто б міг подумати, що бібліотека стане таким важливим місцем за ґратами! Ув'язненим дали широкий вибір: від класики до філософії та науково-популярної літератури. За рік можна було прочитати до 12 книг, що дозволяло скоротити термін на 48 днів. Щоправда, просто гортаючи сторінки, термін не скоротиш. Ув'язнені мусили написати есе, щоб довести, що книгу вони дійсно прочитали й зрозуміли. Есе мало бути грамотно написаним, з дотриманням полів і навіть підписом. Якщо твір відповідав вимогам, книга зараховувалася. Схоже, навіть у тюрмі не втекти від суворої вчительки, яка перевіряє твої роботи! До участі в програмі "Звільнення через читання" допускали не всіх. Кожного кандидата ретельно розглядала спеціальна комісія. Але для тих, кому вдалося пройти відбір, це був шанс не лише скоротити термін, а й покращити свої знання. "Людина може вийти з в'язниці освіченою і з широким кругозором. Без сумніву, це піде їй на користь", — зазначає адвокат із Сан-Паулу Андре Кеді, який керує проектом пожертвувань книг для бразильських в'язниць. Тож, виявляється, книги можуть не лише змінити світогляд, а й буквально допомогти втекти з в'язниці — звісно, цілком законно!

ПРОФЕСІЇ, ЯКІ ЗНИКЛИ НАЗАВЖДИ

Бокораш

Бокорашами називали гуцульських плотогонів, які сплавляли деревину гірськими річками в Українських Карпатах. Гуцули оволоділи цією професією упродовж XVIII – XX століть. Проіснувала вона до 1979 р., — коли останній пліт проплив Черемошем. Варто сказати, що професія «бокораши» була такою ж «візиткою» гуцулів, як і пастух у полонині, хоча вимагала неабиякої спритності та витривалості. Адже найменша помилка могла коштувати життя. Отже, як відбувався сам процес роботи бокорашів? Спочатку в'язали очищені стовбури дерев у плоти, які, у свою чергу, зв'язували один за одним. Таким чином утворювався один пліт – бокор. Бокораші стояли попереду плоту (зазвичай їх було 3–5) і управляли ним спеціальними веслами. Часто на плотах навіть розводили багаття на спеціально відведеному для цього майданчику.

